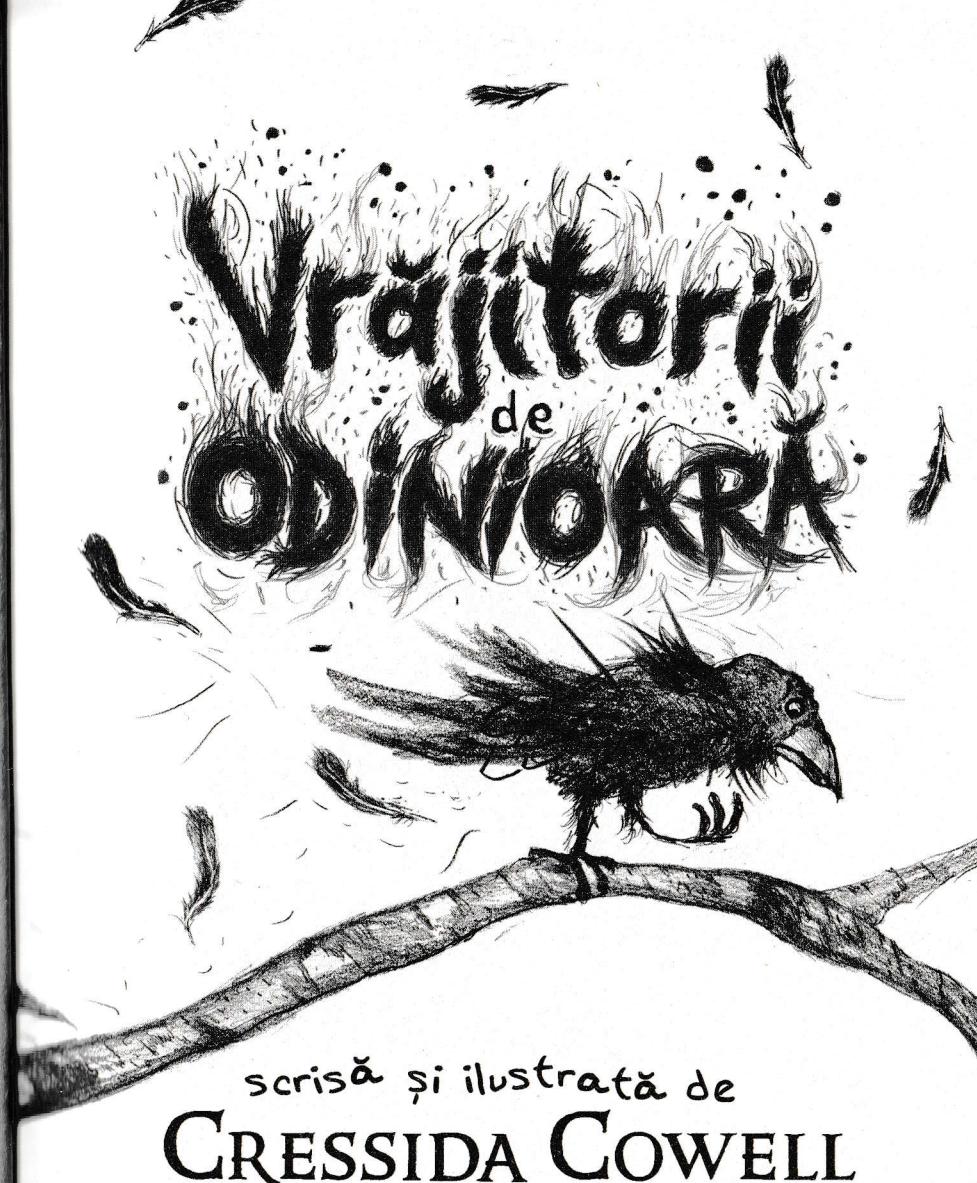

De aceeași autoare la Nemi,
în seria de mare succes
CUM SĂ-ȚI DRESEZI DRAGONUL:

*Cum să-ți dresezi dragonul
Cum să fi pirat
Cum să vorbești dragoneza*

Cressida Cowell

este autoarea și ilustratoarea seriei bestseller
CUM SĂ-ȚI DRESEZI DRAGONUL,
acum ecranizată în seria de filme multipremiate
produse de studiourile DreamWorks
și într-un serial TV difuzat pe Netflix și CBBC.
Cressida a crescut în Londra și pe o insulă mică
în largul coastei de vest a Scoției.
Acum locuiește în Hammersmith,
împreună cu soțul, cei trei copii
și un câine pe nume Porumbel.

scrisă și ilustrată de
CRESSIDA COWELL

traducere din limba engleză
CRISTINA JINGA

nemi

Prolog.....	13
-------------	----

PARTEA ÎNTÂI – NEASCULTARE

1. O capcană de vrăjitoare	23
2. O Războinică pe nume Dorința	50
3. Pana de Vrăjitoare începe să lumineze...	72
4. Capcana de Vrăjitoare prinde ceva	78
5. Când Stelele Nefaste își încrucișează drumul și lumile se ciocnesc...	92
6. Ai grijă ce-ți dorești!	104
[Blestem cântat al spiridușilor]	124
7. Tabăra Magicienilor	128
8. Concursul de vrăji	155
9. Encanzo, Regele Fermecător	168
10. Un sfert de oră mai devreme, în camera lui Xar	186
11. Xar obține mai mult decât și-a dorit.....	199

PARTEA A DOUA – ÎNDREPTÂND GREȘELI

12. Fortul de Fier al Războinicilor.....	221
13. Interogatoriul Reginei	229

14. Regina Sychorax e dezamăgită de fiica ei... din nou	248
15. Intrarea prin efracție în temnițele Reginei Sychorax	257
16. Un moment foarte prost pentru Regina Sychorax să-și facă apariția	275
17. Camera Reginei Sychorax de Îndepărțare a Magiei	287
18. Vai... Povestea ia o întorsătură neașteptată	296
19. Magia nu poate fi niciodată distrusă, ci doar ascunsă	302
20. Povestea devine și mai încurcată.....	314
21. Dorința	321
22. Îndreptarea greșelilor și plata prețului	328
23. Când aventura se sfârșește, încep problemele..	338
24. Ce n-au văzut ei	358
25. Mamă și fiică.....	361
26. Tată și fiu.....	373
Epilog	389
[Odinioară a fost Magia]	393
<i>Mulțumiri.....</i>	397

1. O capcană de Vrăjitoare

Era o seară caldă pentru noiembrie, o noapte prea caldă pentru Vrăjitoare, sau cel puțin aşa spun poveștile. Vrăjitoarele se presupune că au dispărut, firește, dar Xar a auzit despre cât de urât miroseau ele și i se păru că simte acum, în tăcerea pădurii întunecate, mirosul de păr ars, amestecat cu acela de șoarece mort de mult, plus un iz de venin de viperă; odată mirosit, nu-l mai uiți în veci.

Xar era un băiețel uman neascultător, care făcea parte din tribul Magicienilor. Călărea pe spinarea unui gigantic pisoi-de-zăpadă printr-o parte a pădurii atât de întunecată, de sucită și ncâlcită, încât era cunoscută drept Pădurea Rea.

El n-ar fi trebuit să fie aici, căci Pădurea Rea era teritoriu al Războinicilor și dacă Războinicii ar fi fost să-l prindă, ei bine, ceea ce toată lumea ar fi zis, ar fi fost că Xar trebuia ucis pe loc. Să i se taie capul! După cum era drăguțul obicei al Războinicilor.

Dar Xar nu părea nici pe departe îngrijorat.

El era un băiat vesel și împrăștiat, cu un strănic pămătuf de păr ce-i creștea drept în sus de pe frunte, de parcă s-ar fi ciocnit din greșeală cu vreun uragan vertical invizibil.

Pisoilul-de-zăpadă pe care îl călărea se numea Kingcat, o creatură nobilă în formă unui uriaș linx, mult prea demnă pentru stăpânul ei nerușinat. Kingcat avea labele atât de rotunde, că aproape păreau ireale,

Xar (pronunțat „Zar”) călărește
pe spinarea unui linx uriaș

blana atât de groasă, încât era ca zăpada pufoasă, și o culoare atât de cenușiu-argintie, că părea aproape albastră. Pisoiul-de-zăpadă se mișca agil, dar silențios prin pădure, urechile sale cu vârfuri negre rotindu-se dintr-o parte în alta în timp ce alerga, fiindcă era speriat, deși prea mândru să arate.

Chiar în dimineața aceea, tatăl lui Xar, Encanzo Fermecătorul, Regele Magicienilor, le reamintise tuturor că era interzis oricărui Magician să îndrăznească să pună piciorul în Pădurea Rea.

Dar Xar era cel mai neascultător băiat din regatul Magicienilor din ultimele patru generații și lucrurile interzise nu făceau decât să-l stârnească și mai mult să nu le ia în seamă.

În săptămâna care trecuse:

Xar legase, una de alta, bărbile a doi dintre cei mai vârstnici și mai venerabili Magicieni, în timp ce ei picoteau la un banchet. Turnase o poțiune de dragoste în troacă porcilor, astfel încât porcii să facuseră subit o pasiune fierbinte pentru cel mai puțin agreat profesor al lui Xar, pe care-l urmăreau oriunde se ducea, cu asurzitoare gîțături entuziaste și zgomote de pupături.

Arsese din greșeală copaci de la vest din tabăra Magicienilor.

Cele mai multe dintre aceste isprăvi nu fuseseră cu totul intentionate. Xar se lăsase dus de val, în înfierbântarea momentului.

Pisoi-de-zăpadă speriat, privind în jur
prin luminîșul absolut sigur

Și totuși niciuna dintre aceste fapte de neascultare nu era nici pe jumătate atât de gravă ca cea pe care o comitea Xar chiar acum.

Deasupra capului lui Xar zbură un corb negru.

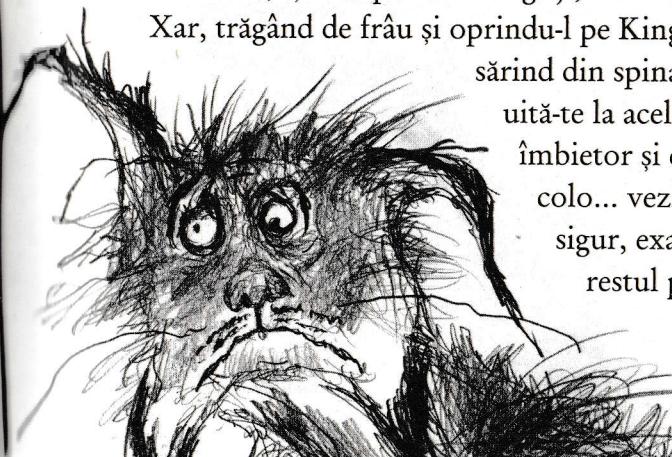
- Într-adevăr este o idee foarte proastă, Xar, zise corbul.

Corbul vorbitor se numea Calibrun și ar fi fost o pasare frumoasă, dar, din nefericire, sarcina lui era să-l păzească pe Xar de buclucuri, iar din cauza stresului acestei misiuni imposibile îi tot cădeau penele.

- Chiar nu-i drept să-ți conduci animalele, spiridușii și tinerii camarazi Magicieni în primejdia asta...

Ca fiu al Regelui Fermecător și băiat cu foarte multă charismă, Xar avea mulți adepți. O haită de cinci lupi, trei pisici-de-zăpadă, un urs, opt spiriduși, un enorm uriaș numit Zdrumicatorul și o ceată de alți tineri Magicieni, toți urmându-l pe Xar ca hipnotizați, toți tremurând și speriați, dar prefăcându-se că n-ar fi.

- O, îți faci prea multe griji, Calibrun, spuse Xar, trăgând de frâu și oprindu-l pe Kingcat, apoi sărind din spinarea lui. Ia uită-te la acel luminiș îmbietor și drăguț de colo... vezi? ABSOLUT sigur, exact la fel ca restul pădurii.

Ariel

Stoarcesuc

Xar se uită în jur cu o satisfacție degajată, de parcă ar fi poposit într-o încântătoare vale împădurită, plină de iepurași zburdalnici și pui de căprioare, și nu într-un lumiș rece, sinistru, unde tisele se apleau amenințător și vâscul picura ca lacrimile strigoilor.

Cealalți Magicieni își scoaseră săbiile și pisicile-de-zăpadă, mărâind, își zbârliră blana în asemenea hal de arătau ca niște ciuperci pufoase. Lupii umblau de colo până colo fără astămpăr, încercând să formeze un cerc protector în jurul oamenilor.

Numai spiridușii mai mici îi împărtășeau entuziasmul lui Xar, dar asta pentru că erau prea tineri ca să aibă destulă minte.

Nu știu dacă ai văzut vreodată un spiridus, aşa că mai bine ţi-i descriu pe aceștia.

Erau cinci spiriduși mai mari, toți semănând vag cu un om încrucisat cu o elegantă insectă fioroasă. Când erau enervați sau plăcăsiți (cum era mai mereu cazul), licăreau ca stelele și din urechi le ieșeau fuioare de fum violet. Erau atât de transparenti, încât puteai să vezi cum le bate inima.

Apoi erau trei mai mici, cei tineri, care, din pricina că nu erau încă adulții, erau cunoscuți drept „elfii păroși“. Preferatul lui Xar era o vietate neastămpărată, puțin stupidă, pe nume Stoarcesuc.

Bordareljlic

Bebe

- O, e minunat! E minunat! chițai Stoarcesuc. E cel mai splendidoribil de drăguț lumiș cum mie n-a mai văzut! Ce să fie această fascinteresantă floare? Stai să ghicesc! E piciorul-cocoșului! E margaretă! E mușcatătăneasă! E conopidă!

Zbură în ramurile de sus ale unui copac din cale-afără de sumbru și sinistru și ateriză pe marginea uneia dintre florile sale cărnoase, care avea niște țepi rău-prevestitori pe marginea petalelor și care, de fapt, era numită capcană de gnomi mâncătoare de spiriduși. Floarea se închise clăpănind cu iuțeala unei curse de șoareci, prințându-l pe bietul Stoarcesuc înăuntru.

Calibrun coborî pe umărul lui Xar și oftă adânc.

- Nu-mi place să spun „ți-am spus eu“, începu Calibrun, dar nu suntem de niciun minut și jumătate în acest mic lumiș absolut sigur din Pădurea Rea și deja ți-ai pierdut unul dintre adeptii, mâncat de-o floare carnivoră.

- Prostii! Îl mustră Xar cu un aer relaxat, nu l-am pierdut. Åsta-i esențialul când ești lider. Ori de câte ori adeptii mei dau de necaz, eu îi salvez, pentru că asta este ceea ce face un lider.

Xar se cățără în copac și, șaizeci de metri mai sus, bălăbănidu-se nesigur pe vreo două crengi cu rămurele trosnitoare, își scoase pumnalul și spintecă capcana de gnomi, eliberându-l

9
- Hmm! Ce să fie astă fascinteresantă floare?

pe micul Stoarcesuc cu răsuflarea tăiată, la țanc.

- Mie este bine! chițai Stoarcesuc.

Mie este BINE! Nu-mi mai simt piciorul stâng, dar este bine!

- Nicio grija, Stoarcesuc! E doar de la sucul digestiv al capcanei de gnomi, o să ți-l simți din nou peste vreo două ore! strigă Xar, sărind din copac. Vedeți? Sunt un *mare* lider!

Rămâneți cu mine și o să fiți în siguranță.

Tinerii Magicieni păreau foarte preocupați.

În clipa aceea, fratele mai mare al lui Xar, Looter, ieși din umbrele din spatele lor, călare pe un mare lup cenușiu și urmat de chiar mai mulți adepti, spiriduși și animale și tineri Magicieni, decât Xar.

Xar înllemnii, pentru că nu-l putea suferi pe fratele lui mai mare, Looter.

Looter era mult mai zdravăn decât Xar. Era aproape cât tatăl lor de înalt, era eminent la Magie, era chipes și deștept și, oh-bineînțeles, o știa atât de bine. Era Magicianul cel mai înfumurat dintre înfumurați pe care îi l-a putea închipui vreodată și adesea se furișa pe urmele lui Xar doar ca să-l pârască și, astfel, Xar să aiă necazuri.

– Ce cauți aici, Looter? îl repezi Xar, bănuitor.

– O, doar te-am urmărit ca să văd ce incredibilă prostie fără sens mai face dezgustătorul meu frate mai mic de data asta, zise tărgănat Looter.

– Marii lideri ca mine nu fac expediții fără sens! spumează Xar. Suntem aici cu un MOTIV. Nu te privește pe tine, dar...

Looter și Xar

Xar se gândi o clipă să-i servească lui Looter o minciună elaborată despre ce făcea el, dar nu se putu abține să nu se dea mare.

– ...noi o să prinDEM o Vrăjitoare, se lăudă Xar, foarte mândru.

Ooo, vai, ooo, vai, ooo, vai...

Era prima dată când Xar le pomenea adeptilor săi de scopul expediției, ceea ce s-a transformat într-o veste foarte neplăcută, într-adevăr.

O Vrăjitoare!

Ursul, pisicile-de-zăpadă și lupii încremeniră și începură să tremure. Până și Ariel, cel mai zurbagiu și mai neînfricat dintre spiridușii lui Xar, țâșni în văzduh și dispără pentru câteva clipe.

– Există Vrăjitoare în părțile astăzi din Pădurea Rea, știu eu, șopti Xar înfierbântat, de parcă o Vrăjitoare ar fi fost un delicios cadou pe care el îl oferea tuturor.

Urmă o lungă tăcere, apoi Looter, și adeptii lui Magicienii izbucniră în râs.

Râseră și râseră și râseră.

– Ei, dă-o încolo, Xar! făcu Looter în cele din urmă, când își recăpătă suful. Până și tu trebuie să știi că Vrăjitoarele au dispărut de secole.

– A, da, zise Xar, dar dacă unele dintre ele au supraviețuit și s-au ascuns în tot timpul ăsta? Privește! Uite ce-am găsit în luminișul ăsta, chiar ieri!

Din rucsacul lui scoase cu grijă o pană neagră, absolut gigantică.

Era uriașă, ca pana unei ciori, dar mult, mult mai mare, de un negru pal, prefăcându-se la capăt într-un verde întunecat, strălucitor, precum culoarea capului unui rățoi sălbatic.

- E o pană de Vrăjitoare... șopti Xar.

Looter afișă cel mai arogant surâs al lui.

- E doar pana unei păsări mari și bătrâne, îl batjocori Looter, vreo cioară uriașă... se întâlnesc creațuri ciudate aici, în Pădurea Rea.

Xar se încruntă și își atârnă pana la cingătoare.

- Eu n-am văzut niciodată o pasare atât de mare, îi răspunse Xar ursuz.

- E o aiureală, zâmbi Looter. Numai un fraier fără nimic în tărtăcuță ca tine nu știe asta.

Vrăjitoarele au fost stârpite pentru totdeauna.

Calibrun coborî fâlfâind din aripi și ateriză pe creștetul lui Xar.

- Totdeauna e un cuvânt lung, rosti corbul.

Noi o să
prindem o
VRĂJITOARE

- O să vezi tu! zise Xar triumfător. Calibrun e un corb prevestitor, care poate vedea în viitor și în trecut și el nu crede că Vrăjitoarele au dispărut pentru totdeauna!

- Tot ce știu este că, dacă ar fi ca Vrăjitoarele să nu fi dispărut, dintr-un motiv sau altul, n-ai vrea să întâlnești vreuna într-un loc întunecat, explică Calibrun, înfiorându-se. La ce-ți trebuie o Vrăjitoare, Xar?

- O să prind o Vrăjitoare, insistă Xar, și-o să-i iau Magia ca s-o folosesc pentru mine.

Se lăsă din nou o liniște îngrozită.

În cele din urmă, Looter vorbi:

- Åsta, frățioare, este cel mai prost plan pe care l-am auzit în întreaga istorie a făcutului de planuri!

- Ești doar invidios că nu te-ai gândit TU la asta, îl repezi Xar.

- Am câteva întrebări. În primul rând, cum o să prinzi Vrăjitoarea?

- Pentru asta e plasa, explică Xar, scoțând-o din rucsacul lui și arătându-i-o.

